अथैकविंशी। "ऋतस्यर्त्तेनादित्याः [८]। यजत्रा मुञ्चतेह मा। यज्ञैर्वो यज्ञवाहसः। आशिचन्तो न शेकिम" इति। हे आदित्याः यजत्रा यष्टव्याः यूयं इहास्मिन् लोके ऋतस्यर्त्तेन सम्यगनुष्ठानेन मां पापादस्मान् मुञ्चत। हे यज्ञवाहसः यज्ञनिर्वाहका देवाः वो यज्ञे युष्मत्सम्बन्धिभिर्यज्ञैः शकेम पापं नाशयितुं शक्ता भवेम। तत्र दृष्टान्तः, आशिचन्तो न यथा यज्ञसम्बन्धि सर्व्वतः शिचां कुर्व्वन्त आचार्य्याः शक्ताः तद्वत्॥

अथ द्वाविंशी। "मेदस्वता यजमानाः। स्रुचान्येन जुहुत। अकामा वो विश्वेदेवाः। शिचन्तो नोपशेकिम" इति। हे विश्वेदेवाः मेदस्वता सारयुक्तेनाज्येन पूर्णया स्रुचा जुहुतः होमं कुर्व्वन्तः अकामाः फलकामनारहिताः यजमानाः वयं वो युष्माकं प्रसादात् उपशेकिम पापं नाशयितुं सर्व्वथा शक्ता स्मः। शिचन्तो नेति दृष्टान्तः पूर्व्ववत्॥

अथ त्रयोविंशी। "यदि दिवा यदि नक्तम्। एन एनस्योऽकरत्। भूतं मा तस्माद्भव्यञ्च। द्रुपदादिव मुञ्चतु" इति। एन इच्छतीत्येनस्यः पूर्व्वमपापप्रवृत्तोऽहं रात्रौ दिवसे वा एनोऽकरत् पापं कृतवानस्मि। कीदृशमेनः भूतं भव्यञ्च किञ्चिदेनः पूर्व्वमेव निष्पन्नम्। अन्यन्तु कर्त्तुमुद्युक्तं तस्मात् सर्व्वस्मात् पापात् मामादित्यो मुञ्चतु। तत्र दृष्टान्तः, द्रुपदादिव अपराधिनां पादे प्रतिमोचितं काष्ठं द्रुपदं यथा कृपालुः स्वामी अस्माद् बन्धनादपराधिनं मोचयति॥